

Boer Wim was een potige man die in zijn eentje een middelgroot boerenbedrijf uit de grond had gestampt. Aan een vrouw had hij nooit gedacht en hij had dus ook geen kinderen. Wel 32 melkkoeien, 16 schapen en 8 hectaren grond waarop hij nu eens gerst, dan weer rogge of mais zaaide.

Rudi Bagusat

DOE-HET-ZELF DEFIBRILLATIE

Toen hij op zijn zestigste wat bijeengespaard had en eraan dacht om het voortaan wat kalmer aan te doen, voelde hij hartkloppingen. Geen late trilling der liefde. Nee, het waren echte kloppingen die hij midden in zijn stoere borstkas voelde. Hartkloppingen die zo hevig waren dat hij ervan duizelde en te midden van zijn koeienwei even moest gaan zitten. Aanvankelijk traden de hartkloppingen maar nu en dan eens op, en duurden slechts enkele seconden. Later werden ze frequenter en duurden ook langer.

Als alleenstaande wroeter had boer Wim steeds goed voor zichzelf kunnen zorgen. In zijn leven had hij nog nooit de hulp van iemand anders moeten invoeren voor wat dan ook. Niet dat hij iets tegen maatschappelijke werkers, dokters of andere hulpverleners had maar het idee alleen al om iemand iets te moeten vragen, lag niet in zijn aard.

Toen zijn hart weer eens des duivels tekeer ging, dacht hij er niet aan een dokter te telefoneren maar kocht een medisch boek. In het hoofdstuk 'hartziekten' zocht hij vanwaar zijn kloppingen vandaan mochten komen. Van het grootste gedeelte verstond hij geen janboerenfluitje maar in het hoofdstuk over de 'supraventriculaire tachycardie' begon hem een lichtje te branden. Het waren zijn symptomen. 'Tachycardie', zo las hij, betekende: snelle hartkloppingen, en 'supraventriculair' ging ergens over inwendige bedrading, elektriciteit, of wat hij er ook van snapte.

Ondertussen waren zijn koeien al een paar keer uitgebroken zodat hij zijn wei had moeten afspannen met een elektrische prikkeldraad. Een week later verzamelde boer Wim weer eens zijn koeien om ze te melken maar werd op een paar meter van de elektrische afsluiting geveeld door ongemeen hevige hartkloppingen. Het zag zwart voor zijn ogen en hij zakte languit in de modder. Met zijn laatste krachten baggerde hij zich op ellebogen en knieën naar het eerste het beste houvast om er zich aan op te trekken en klemde zijn hand rond de blote elektrische draad. Een hevige schok gierde door zijn lichaam en meteen sloeg zijn hart

weer normaal. Die avond molk hij zijn 32 koeien zoals hij ze altijd al gemolken had.

Boer Wim was geen dommerik en had uit de natuur al veel geleerd. Hij vroeg zich af of er soms een verband bestond tussen het vastgrijpen van de elektrische draad en het verdwijnen van zijn hartkloppingen. Hij vermoedde van wel en toen hij een week later nog eens hartkloppingen voelde opkomen snelde hij naar de afsluiting, greep de blote draad met beide handen vast en vlam, de hartkloppingen waren weg. Zo paste potige Wim, met zijn simpel boerenverstand, de methode toe die cardiologen in hun ingewikkeld jargon 'cardioversie' noemen. Met andere woorden: een flutterend of fibrillerend hart terug in zijn normale sinusoidaal ritme brengen.

Maar op een dag stond boer Wim nog eens tussen zijn koeien toen zijn hart in alle hevigheid tekeer ging. Hij probeerde nog de prikkeldraad te halen maar zakte uitgeput voor dood neer. Gelukkig vond zijn buurman hem een poos later en verwittigde onmiddellijk de ambulanciers. In het ziekenhuis stelden de artsen een levensbedreigende hartfibrillatie vast en plantten meteen twee grote strijkijzers (defibrillators) op zijn borst. Een schok ging door zijn lijf en de defibrillators deden wat eertijds zijn 220 volt elektrische draad had gedaan: het normale hartritme herstellen. De dag nadien deed potige Wim nog twee aanvallen van voorkamerfibrillatie zodat de machine dag en nacht naast zijn bed bleef staan tot hij enkele dagen later een ablatieprocedure onderging.

Eind goed, al goed. Terug thuis keek boer Wim nog eens naar de elektrische prikkeldraad die zijn leven had gered, en zijn koeien loeiden van blijdschap.

Dr. Johan Van Robays
Anatomopatholoog

